

„Tu sam, evo, starac u sušnom mesecu, Dečak mi jedan čita, dok čekam kišu.“ - T.S. Eliot

Čekam ili tražim...

...Ja sedim i čekam kišu koje nema. Čekajući, puno vremena provedem u razmišljanju kako bi bilo lepo da ona padne i šta bih sve mogao da uradim kad bi pala. Dečak mi čita o najnovijim vestima u regionu koji je pogođen sušom i njenim teškim posledicama. I moja, kao i ostale farme u okolini, pogođena je. Povrće se polako smežurava, već mi se čini i da je voće malo zakržljalo, a prinosi su definitivno manji nego prethodnih godina. Kad li će više ta kiša? Svi je toliko priželjkiju...

Jezik jednog naroda odražava stavove, način razmišljanja i dublje ukorenjene vrednosti. To što, na primer, Eskimi imaju desetina naziva za sneg, a beduini za pesak i kamilu, odraz je njihove potrebe da realnoj stvarnosti koja ih okružuje daju imena. Isto tako, srpski je dokazano jedini jezik u kom imenica „posao“ kolokvira sa glagolom „čekati“. U engleskom je to fraza „look for a job“, u portugalskom „procurar emprego“, u italijanskom „cercare lavoro“, u nemačkom „Arbeit beschaffen“ i tako dalje. U ovim jezicima u pitanju su glagoli koji ukazuju na to da subjekat zauzima proaktivan stav.

Čekanje jeste radnja, ali koliko smo stvarno aktivni?

...Ko zna koliko će još vremena proći dok kiša ne padne.

Ali ona mora pasti pre ili kasnije. Da, ali šta ako to kasnije bude isuviše kasno za baštu?
...pričam tako sam sa sobom sve češće i češće...

Još pre jednog veka, mnogo pre nego što je pojam upravljanja ljudskim resursima i nastao, jedan drugi engleski Nobelovac u nekoliko stihova uspeo je da sublimira suštinu ljudskog rada.

„Ako možeš da sabereš sve što imaš I jednim zamahom staviš sve na kocku, Izgubiš, i ponovo počneš da stičeš I nikad, ni jednom reči ne pominješ svoj gu-bitak...“

Motivacija, posvećenost, upornost, prilagodljivost promenama, liderstvo, komunikativnost, optimizam, orijentisanost na rezultat

samo su neke od osobina koje bi Kiplingov odrastao čovek, a naš potencijalni zaposleni, trebalo da poseduje.

Najbitnije od svega, mora posedovati INICIJATIVU. Težnju ka glagolima koji podrazumevaju snagu, voljnu promenu. Aktivnost, a ne pasivnost. Mora shvatiti da ostvarenje njegovih 14 „ako“ zavisi isključivo od njega.

... Zašto nema nikoga da mi kaže šta da radim? Nigde nikoga da me posavetuje...

Ukoliko posmatramo osobe kroz inicijativu, vidimo da u životu možemo sresti nekoliko vrsta ljudi: one koji čine da se stvari dese, one koji posmatraju stvari koje se dešavaju i one koji se pitaju šta se to uopšte desilo. Danas se cene osobe sa idejama koje pokreću stvari, potrebni su oni koji razvijaju, a ne izvršavaju, koji se, kada gledaju vrh planine,

zapitaju šta se nalazi iza. Savremene promene oko nas zahtevaju proaktivnost. Potrebna je osoba kojoj će zadatak i zahtev da preraštu u cilj.

...Niko mi nije rekao šta da radim ako se nađem u ovakvoj situaciji. A u krajnjem slučaju, šta da se radi? Ne mogu ništa da promenim...

Koliko zaista možemo videti se tek kada probamo. Naizgled nerešive situacije često treba pogledati iz druge perspektive, izvući neki aspekt u prvi plan i fokusirati se na njega. Dokle god smatramo da ne možemo da utičemo na stvari oko nas, prepušćamo se sudbini i bićemo kao marionete u njenim rukama. Da li stvarno želimo da budemo drvena lutka poput Pinokia, ili ćemo preduzeti nešto i postati pravi dečak?

... ‘Ajde ipak da pitam nekoga! Možda postoji nešto što mogu da uradim da spasem svoju baštu...

Ohrabrenje i volju da istupimo iz zone sigurnosti, koju pruža stajanje u mestu i čekanje da se nešto desi, možemo naći svuda oko

sebe, ali pre svega u sebi. Energija je tu, čuči u nama, samo je treba pustiti. Komešanje u stomaku, blaga tenzija u glavi kad krećemo u neizvesno je samo znak da je u nama nešto „proradilo“.

Iščekivanje rezultata diže nivo adrenalina, koji sa uspehom kulminira i proizvodi osećaj zadovoljstva sobom i svojim radom. Kada se tako lepe stvari dešavaju, zašto strepimo da preuzmemo inicijativu?

...Mislim da bi bilo dobro da počnem sa traženjem alternativnih izvora snabdevanja vodom. Najbolje bi bilo da počnem od ispitivanja okoline...

Šta je to što može da nas koči? Strah od neuspeha? Mislimo pozitivno: ne postoje neuspesi, postoje samo lekcije. Ukoliko pristupimo analizi i dobro razradimo ideju, sagledamo sve što može da utiče na realizaciju, ukoliko razmislimo o alternativama, smanjujemo šansu da pogrešimo i povećavamo mogućnost za uspeh! Verovanje u sebe nam pomaže da se pokrenemo sa nule, a sama svest da nešto menjamo, da na nešto utičemo, daje nam snagu za svaki novi korak.

Možda ćemo prvi put da se sapletemo, ali će nas to naučiti da gledamo ispred sebe! Možda ćemo ići kilometrima, ali će nas to naučiti da tražimo prečice.

Na kraju, uspeh je neminovan! Osećaj je nestvaran! Osmeh nakon svega – neprocenljiv!

Ne strepite od preuzimanja inicijative. Ne plašite se da započnete putovanje! Ne odustajte i samo hrabro... Napred!

...Idem da kopam bunar, da potražim reku ili neki drugi način navodnjavanja. Neću više da sedim i čekam kišu! Neću! Na kraju svega – Sunce mi više ne smeta!!!

*Milena Otašević – praktikant
Nina Jončić – HR saradnik*

Kontaktirajte nas za informacije o treninzima „Podizanje nivoa inicijative i posvećenosti zaposlenih“ namenjen menadžerima i „Unapređenje lične inicijative i posvećenosti poslu“ namenjen zaposlenima.
„H.art development center“ +381 11 2107502,
mail: office@hart.rs, www.hart.rs

0800 255 255
Besplatna info linija o reciklaži limenki